

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 30Csp/27/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618201303
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurnotová
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2020:1618201303.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, sudkyňou JUDr. Janou Kurnotovou, v spore žalobkyne K. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXX/XXX, E., zast. Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 2 136,21 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 2 136,21 EUR a úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 136,21 EUR od 24.04.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 04.05.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 2 136,21 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 136,21 EUR od 24.04.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 11.11.2010 žalobkyňa uzatvorila so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobkyni poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru 3 000 EUR, celková výška splátky 68,91 EUR, počet splátok 84, ročná úroková sadzba 19,82 %, RPMN od 23,10 % po 23,90 %, priemerná hodnota RPMN 18,09 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom 5 788,44 EUR. Predmetná zmluva nie je v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V úverovej zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. Výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie v percentuálnom rozmedzí. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na rozhodnutia odvolacích súdov, a to KS Žilina sp.zn. 10Co/895/2014, sp.zn. 10Co/398/2015, sp.zn. 8Co/178/2016, sp.zn. 5Co/495/2015, sp.zn. 8Co/62/2015, KS Bratislava sp.zn. 3Co/51/2016, KS Banská Bystrica sp.zn. 16Co/103/2015, sp.zn. 17Co/622/2015, sp.zn. 16Co/178/2015, KS Trenčín sp.zn. 6Co/79/2016. Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná zmluva končí a nie je dojednaná konečná splatnosť úveru, pričom poukázala na rozhodnutie KS Nitra sp.zn. 5Co/403/2015 a KS Banská Bystrica sp.zn. 16Co/782/2015, sp.zn. 16 Co/103/2015 a sp.zn. 16 Co/178/2015. Preto podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný bol výzvou zo dňa 18.04.2018 upozornený na rozpor úverovej zmluvy so zákonom. Žalovaný do dňa podania žalobného návrhu na predsporovú výzvu nereagoval. Žalobkyňa do dňa podania žalobného návrhu uhradila na predmetnú zmluvu sumu v celkovej výške

5 861,35 EUR. Preplatok (rozdiel medzi sumou splatenou žalobkyňou t.j. 5 861,35 EUR a sumou poskytnutou žalovaným t.j. 3 000 EUR = 2 861,35 EUR) vo výške 2 861,35 EUR zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Z dôvodu právnej istoty si žalobkyňa uplatňuje nárok na preplatok len vo výške 2 136,21 EUR. Žalobkyňa požadovala vrátiť preplatok z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 136,21 EUR odo dňa 24.04.2018 (uvedeným dňom sa žalovaný dostal do omeškania v dôsledku uplynutia lehoty uvedenej v predsporovej výzve zo dňa 18.04.2018). K žalobe priložila žalobkyňa úverovú zmluvu č. 4011050546 zo dňa 11.11.2010, výzvu zo dňa 18.04.2018, e-mail zo dňa 18.04.2018, doklady o úhrade splátok úveru (šekové poukážky) a oznámenie veriteľa (žalovaného) o ukončení úverovej zmluvy.

2. O žalobe rozhodol súd najskôr platobným rozkazom sp.zn. 30Csp/27/2018-24 zo dňa 22.05.2018, ktorý však uznesením č.k. 30Csp/27/2018 - 46 zo dňa 17.08.2018 zrušil, pretože žalovaný podal voči platobnému rozkazu odpor. Žalovaný sa vyjadril, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobkyne oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy. Zmluvné strany sa na základe úverovej zmluvy dohodli na bežných mesačných splátkach vo výške 68,91 EUR. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobkyňou voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobkyňa preukázala, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že jej vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Žalobkyňa uvedené skutočnosti nepreukázala (neuniesla dôkazné bremeno), a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Žalobkyni nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobkyňa plnila na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúčinnú a ani bez poplatkov. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania v zmysle ust. § 100 Občianskeho zákonníka. Za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby možno podľa žalovaného považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobkyni známe. Žalobkyňa vedela, že plní zo zmluvného vzťahu, vedela koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne rozsudok NS SR, sp.zn. 1Cdo67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp.zn. 3Cdo/169/2017). Žalobkyňa uhradila sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 22.07.2014. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 22.07.2016 premlčaný. Žalovaný poukázal ďalej na rozsudok OS Trnava sp.zn. 29Csp/7/2017 zo dňa 17.10.2018, v ktorom súd upozornil na zásadu „neznalosť zákona neospravedlňuje“ a princíp „práva patria bdelym“. Výška RPMN je podľa žalovaného v úverovej zmluve uvedená správne. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. nestanovuje v úprave § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jedným konkrétnym číslom. Rozhodovacia prax jednotlivých sudov ohľadne náležitosti úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalobkyni ako klientovi zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotná žalobkyňa súhlasila. Výpočet RPMN použitý žalovaným je správny a vyplývajúci z príslušného vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver prevodom na bankový účet. Nakoľko medzi zaslaním úverovej zmluvy na podpis klientovi a doručením podpísaného vyhotovenia späť do spoločnosti, kedy dôjde k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, uplynie niekoľko dní, žalovaný mal záujem poskytnúť klientovi korektnú presnú a reálnu hodnotu RPMN, pričom po zaslaní finančných prostriedkov bola klientovi presná hodnota RPMN oznámená. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Senica sp.zn. 9Csp/188/2017 a KS Banská Bystrica 43Co/24/2017. Žalovaný nepovažuje za správne a zákonné sankcionovať jeho korektný prístup ku klientovi bezúčelnosťou a bezpoplatnosťou úveru. K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol, že sú v zmluve uvedené. Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením §

9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z.z. dosiahnutý. Doba trvania je stanovená počtom splátok - 84 mesačných splátok. Z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 84 mesiacov. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je taktiež jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Svoju argumentáciu podoprel rozsudkom OS Rimavská Sobota sp.zn. 10Csp/90/2017, OS Brezno sp.zn. 4C/40/2014, OS Poprad sp.zn. 17Csp/158/2017 a OS Lučenec sp.zn. 13Csp/132/2017. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého sankcia spočívajúca v zániku nároku na úroky a poplatky sa musí považovať za primeranú, pričom za primerané by sa nemalo považovať, ak uplatnene tejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný podotkol, že s účinnosťou ku dňu 01.05.2018 sa zmenilo znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2001 Z.z. tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná a poukázal na nevyhnutnosť eurokonformného výkladu. Termín konečnej splatnosti úveru postačuje vymedziť iným určitým spôsobom, ktorý bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností umožňoval spotrebiteľovi tento dátum identifikovať. Žalovaný ďalej uviedol, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (t.j. 11.11.2010) zákon č. 129/2010 Z.z. definoval následky porušenia zákonných povinností, tak, že vyžadoval kumulatívne splnenie podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí. Písomná forma úverovej zmluvy bola nepochybne dodržaná, z čoho vyplýva, že pokiaľ by aj súd považoval za nedodržané ďalšie náležitosti úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2001 Z.z., úver by nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov práve z dôvodu dodržanej písomnej formy. V danom prípade nie je preto možné na úverovú zmluvu aplikovať sankciu uvedenú v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2001 Z.z.. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS Košice sp.zn. 5Co/356/2015, ktorý dospel k rovnakému právnomu záveru. Na základe vyššie uvedených skutočností je preukázané, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Upriamil pozornosť na rozsudok OS Senica sp.zn. 9Csp/188/2017, ktorý podotkol, že ochrana spotrebiteľa má mať svoje hranice dané zásadami súkromného práva, bez ktorých rešpektovania by mohlo dôjsť k neprípustnému zvýhodneniu dlžníka oproti veriteľovi. Žalovaný doložil k svojmu vyjadreniu časť splátkového kalendára k predmetnej zmluve o úvere.

3. Žalobkyňa sa k vyššie uvedenej argumentácii žalovaného vyjadrila tak, že nie je podstatné, ak sa žalovaný domnieva, že prijímanie splátok bolo oprávnené, keďže dôležitý je objektívne vzniknutý stav. Nie je dôležité ani to, že zmluva bola platne uzavretá. Relevantné je to, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a na základe toho sa úver zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Možno preto uzavrieť, že žalovaný prijímal platby nad rámec istiny, t.j. vznik obohatenia na strane žalovaného, prijímanie platieb bolo bezdôvodné, nakoľko žalovaný na tieto platby nemal nárok v dôsledku bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru; platením splátok žalobkyňou nad rámec istiny sa zmenšoval jej majetok, hoci na to nebol právny dôvod, teda vznikla ujma na strane žalobkyne a vzhľadom na uvedené existuje aj príčinná súvislosť medzi bezdôvodným obohatením sa žalovaného a ujmom na majetku žalobkyne. Poukázala na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24. 06. 2008, uznesenie NS SR z 23.11.2010, sp. zn. 5MCdo17/2009 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 46/2009, zo dňa 30. 06. 2010, v ktorých súd okrem iného konštatoval, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, pričom osobou povinnou vydať majetkový prospech je výlučne osoba, ktorej bolo plnenie adresované. K námietke premičania žalobkyňa uviedla, že žalovaný len všeobecne tvrdí, že za začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu avšak žalovaný uvedené žiadnym spôsobom nezdôvodňuje, iba sa odvoláva na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011, predmetom ktorého však nebol spotrebiteľský vzťah a ani skutkové okolnosti neboli rovnaké, ako sú v tomto prípade, keďže predmetom konania bolo bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo plnením bez právneho dôvodu. To však nie je tento prípad, ako sa mylne domnieva žalovaný. V predmetnej veci sa jedná o bezdôvodné obohatenie, založené na plnení z neplatného právneho úkonu. Poukázala na rozhodnutie, podľa ktorého o plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od počiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť, a zároveň právo na poskytnuté plnenie....V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu,

právna skutočnosť, ktorou je v tomto prípade právny úkon, síce nastala, ale právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti na poskytnuté plnenie (rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo237/2005). Teda právny úkon (spotrebiteľská zmluva) od počiatku existuje, táto je platná, avšak je postihnutá vadou (je bezúročná a bez poplatkov), preto žalovaný nemal nárok na úroky a poplatky a žalobkyňa tieto nebola povinná platiť. Úvahy žalovaného odporujú judikatúre, podľa ktorej začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na dátum splatnosti tak, ako je tomu v prípade začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto sa obohatil (rozsudok NS ČR, sp.zn. 25 Cdo 968/1999 a uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo256/2010). Pokiaľ žalovaný tvrdí skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva (uplynutie premlčacej doby, resp. určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby) zaťažuje ho v tejto súvislosti dôkazná povinnosť, pričom táto nie je splnená iba strohým konštatovaním, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť plnením nad istinu alebo s poukazovaním na rozhodnutia súdov, ktoré vychádzali z odlišných skutkových okolností. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz, ktorým by preukázal jeho tvrdenia a už vôbec nepreukázal skutočnú vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia (túto len predpokladá, resp. sa o nej domnieva). Námietať premlčania je teda iba všeobecná a nedôvodná.

4. K náležitostiam zmluvy o úvere žalobkyňa uviedla, že údaj o termíne konečnej splatnosti nie je uvedený v súlade so zákonom tak, aby informoval spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzkov. Žalovaným uvádzaná argumentácia, ktorou sa snaží obhájiť (ne)súlady predmetnej náležitosti so zákonom, je opakovane súdmi odmietaná, keďže konečnú splatnosť úveru musí jeho poskytovateľ vymedziť konkrétnym dátumom, pričom v tomto smere nepostačuje údaj o celkovom počte splátok, keď z obsahu úverovej zmluvy ďalej nie je zrejmé ani to, kedy tieto splátky začínajú plynúť, resp. majú splatnosť (KS Nitra, sp. zn. 5Co/403/2015, KS Banská Bystrica sp.zn. 16Co/782/2015 a sp. zn. 16Co/178/2015). Žalobkyňa trvá na tom, že v zmluve nie je správne uvedená ani RPMN. Súdna prax je v otázke rozpätia RPMN uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere celkom jednoznačná. Tento nedostatok zmluvy nemôže zohľadniť ani skutočnosť, že žalovaný dodatočne spotrebiteľovi poskytol informáciu o konkrétnej výške RPMN, pretože konkrétny údaj o nákladovosti úveru má obsahovať samotná zmluva, a nie jednostranné oznámenie zaslané spotrebiteľovi po načerpaní finančných prostriedkov. K vzorcu na výpočet RPMN uviedla, že zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy v prílohe č. 2 v časti „Poznámky“ pod písmenom d) uvádza: Výsledok výpočtu sa vyjadruje s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Ak sa hodnota číselnice na nasledujúcom desatinnom mieste rovná alebo je väčšia ako 5, číslica na danom desatinnom mieste sa zvýši o jeden. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaným vykonaný výpočet RPMN je nezákonný, pretože samotný zákon určoval, že výsledná RPMN sa musí vyjadriť s presnosťou na jedno desatinné miesto. Akýkoľvek iný výpočet alebo uvedenie výslednej RPMN ako percentuálne rozpätie nemôže byť v súlade so zákonom. Okrem toho, že žalovaný do zmluvy uviedol nesprávnu RPMN, zmluva neobsahuje ani predpoklady, ktoré boli pre výpočet RPMN použité. Ide rovnako o obligatórnu náležitosť, ktorej absencia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Význam tejto náležitosti spočíva v tom, aby si spotrebiteľ a prípadne aj súd overil správnosť žalovaným deklarovaného výpočtu (KS Trnava sp.zn. 23Co/259/2017). K výkladu právnych predpisov žalovaným v tom smere, že na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy musí byť kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú (i) nedodržanie písomnej formy a (ii) porušenie ostatných náležitostí, poukázala žalobkyňa na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, ktorý sa zaoberal formalizmom pri výklade právnych noriem. Žalovaný navrhuje aplikovať právnu normu na konkrétny prípad s prílišným formalizmom, ktorý v právnom štáte je absolútne neprijateľný. Výklad, ako ho navrhuje žalovaný, nie je použiteľný a nie je ani zmyslom a účelom právnej normy. Ak by sme mali závery žalovaného považovať za správne, jednoducho by stačilo, aby zmluva mala iba písomnú formu a neobsahovala takmer žiadnu náležitosť vyžadovanú zákonom, a takto koncipovanú zmluvu by bolo potrebné považovať za súladnú so zákonom v dôsledku toho, že nie sú kumulatívne naplnené všetky nedostatky zmluvy. Rozhodnutie KS Košice sp.zn. 5Co/356/2015 žalobkyňa považuje za prekvapivé. V uvedenej súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok KS Trenčín sp.zn. 27Co/65/2017 a KS Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/291/2015, podľa ktorého vychádzajúc z celého logického výkladu uvedených ustanovení, odvolací súd považuje za nelogický názor odvolateľa v tom, že by zákonodarca mal v úmysle postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery, resp. zmluvy, ktoré by nemali písomnú formu a zároveň by neobsahovali kumulatívne náležitosti podľa § 11 ods. 1, písm. a) cit. zákona. Účelom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby veriteľ oboznámil spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru tak, ako to správne posúdil aj súd prvej inštancie. Odvolací súd vzhľadom na znenie ust. § 11 ods.

1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy má za to, že je potrebné vykladať ho tak, že absencia, či písomnej formy alebo už len jednej z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

5. Podľa § 297 veta prvá zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie.

6. Na pojednávaní dňa 27.01.2020 žalobkyňa nad rámec vyššie uvedeného poukázala na rozhodnutie súdneho dvora EÚ C-290/19 zo dňa 19.12.2019, z ktorého vyplýva, že uvádzanie RPMN vo forme rozpätia % nie je prípustné, a teda má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Poukázala tiež na to, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti, že osoba vedela o vzniku bezdôvodného obohatenia je na tom účastníkovi, ktorý námietku vzniesol (NS ČR 32Odo204/2005). Rozsudky, na ktoré poukázal žalovaný sú podľa žalobkyne v danej veci neaplikovateľné, pretože v nich ide o inú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, a to o bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere má za následok neplatnosť zmluvy v časti odplaty a úrokov za poskytnutý úver (NS SR sp.zn. 1Cdo/238/2017). Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odkedy sa oprávnený subjekt dozvedel o čiastočnej neplatnosti (NS ČR sp.zn. 25Cdo/3306/2007). Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, teda že sa môže domáhať bezdôvodného obohatenia, v čase udelenia plnej moci advokátovi po porade s advokátom. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu I. ÚS/47/2019, výklad o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby od porady s advokátom je ústavne udržateľný, založený na logických úvahách a správnom výklade zákona.

7. V prejednávanej veci súd rozhodol na pojednávaní dňa 02.03.2020 v neprítomnosti žalobcu a žalovaného, ktorí ospravedlnili svoju neúčast' a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Súd sa oboznámil so žalobou a vyjadreniami sporových strán a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, a to úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.11.2010, výzvou zo dňa 18.04.2018, e-mailom zo dňa 18.04.2018 dokladmi o úhrade splátok úveru (šekovými poukázkami), oznámením veriteľa o ukončení úverovej zmluvy, splátkovým kalendárom, z čoho zistil nasledovný skutkový a právny stav.

8. Žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 11.11.2010 zmluvu o úvere, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 3 000 EUR, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 84 pravidelných mesačných splátkach vo výške jednej splátky 68,91 EUR, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá mesiac po poskytnutí úveru a ďalšie splátky boli splatné k 15. dňu v kalendárnom mesiaci a konečná splatnosť (lehota splatnosti) bola stanovená ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V zmluve o úvere bola uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom vo výške 5 788,44 EUR, ročná úroková sadzba vo výške 19,82 % a priemerná hodnota RPMN 18,09 % a RPMN 23,1 % - 23,9 % s poznámkou, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru s tým, že klient súhlasí, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru.

9. Z predsporovej výzvy zo dňa 18.04.2018 a priloženej e-mailovej komunikácie súd zistil, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 2 136,21 EUR, t.j. preplátku uhradeného žalobkyňou v lehote do 23.04.2018 a to titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy. Uvedená výzva bola žalovanému odoslaná e-mailom dňa 18.04.2018, jej doručenie žalovaný nerozporoval.

10. Z oznámenia o ukončení úverovej zmluvy zo dňa 09.03.2018 súd zistil, že žalovaný oznámil žalobkyňi, že úverová zmluva bola ukončená. Zo splátkového kalendára zmluvy a z poštových poukazov a dokladov o zaplatení mal súd za preukázané, že žalobkyňa do dňa 24.07.2014 uhradila žalovanému 44 splátok po 68,91 EUR spolu vo výške 3 032,04 EUR a zároveň, že v období od 04.05.2015 (t.j. nie viac ako 3 roky pred podaním žaloby na súd) do 21.11.2017 uhradila žalobkyňa žalovanému 32 splátok spolu vo výške 2 205,15 EUR. Výšku realizovaných úhrad žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval.

11. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

13. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

15. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

16. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

17. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“),
Tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

19. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

20. Podľa § 2 písm. a) a b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

21. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

22. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

23. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere, ktorú súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalovaný bol v postavení dodávateľa a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o úvere je preto potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

25. Uzavretú zmluvu súd zároveň podriadil pod právny režim zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, keďže spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o.i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalobkyňa má na účely tohto zákona s poukazom na § 2 písm. a) citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, a teda ani preukazované, že žalobkyni bola pôžička poskytnutá na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania a žalovaný má s poukazom na § 2 písm. b) citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah zo zmluvy o úvere medzi žalobkyňou a žalovaným bol posúdený súdom ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd podrobil uzavretú zmluvu o úvere súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na tom základe súd zistil, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti, tak ako ich vyžaduje zákon. Po preskúmaní zmluvy súd zistil, že v zmluve o úvere nie je riadne uvedený údaj o RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/). ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/).

27. Zmluva neobsahuje korektný údaj o RPMN, keď tento je uvedený rozmedzím dvoch číselných údajov a výšku RPMN jednostranne oznamuje veriteľ až po poskytnutí úveru spotrebiteľovi. Takáto úprava je v rozpore s § 9 ods. 1 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý taxatívne určuje, že zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď sa uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Spôsob, akým je údaj v predmetnej zmluve o úvere uvedený je nutné považovať za neprípustný. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ z 19.12.2019 vo veci C-290/19, RN proti Home Credit Slovakia a.s., v zmysle ktorého článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu. Žalobkyňa poukázala tiež na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, ktorých jednoznačným záverom bolo, že údaj o uvedení RPMN ako rozmedzia dvoch číselných údajov nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti, pričom presný údaj o RPMN, teda jedným konkrétnym číslom bez možnosti dodatočnej modifikácie musí obsahovať priamo zmluva, keďže ide o jej obligatórnu náležitosť, a preto nie je postačujúce, ak bude presná hodnota RPMN oznámená spotrebiteľovi dodatočne. Dôsledkom absencie takto presne uvedenej RPMN je v súlade s ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/315/2017 ktorý uviedol, že takýto údaj o RPMN v zmluve nie je riadne uvedený, t.j. akoby ani v zmluve uvedený nebol. Pokiaľ je v zmluve uvedené, že žalobkyňa ako klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN jej žalovaný oznámi po poskytnutí úveru, takýto spôsob určenia RPMN nie je prípustný, nakoľko výška RPMN je len oznámená spotrebiteľovi až po uzavretí zmluvy, t.j. spotrebiteľ nemá informáciu o výške RPMN v čase uzavretia zmluvy.

28. Súd považuje rozhodovaciu prax súdov, čo sa týka spôsobu uvedenia náležitosti RPMN ako presného a jednoznačného percentuálneho vyjadrenia za jednotnú a nemá dôvod sa od nej odchýliť.

Súd sa v tomto smere s argumentáciou žalobkyne ako aj s vyššie uvedenými závermi uvádzanými v rozhodnutiach odvolacích súdov plne stotožňuje.

29. Zmluva taktiež neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Splnením zákonnej požiadavky uviesť konečnú splatnosť úveru nemôže byť formulácia do 84 mesiacov od poskytnutia úveru, nakoľko z úverovej zmluvy nevyplýva konkrétny dátum ani konkrétne určená doba, dokedy je veriteľ povinný úver poskytnúť. Z uvedeného dôvodu nie je taktiež možné len z uvedenia počtu splátok určiť dobu trvania zmluvy. Súdu je známe rozhodnutie Európskeho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bírovej, avšak v prejednávanej veci nie je možné stotožniť sa s argumentáciou žalovaného, že aj keď zmluva neuvádza presný dátum ukončenia zmluvy (termínu konečnej splatnosti), spotrebiteľ nemohol mať problém si dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť úveru na základe objektívne zistiteľných kritérií určiť. Naopak, citovaná formulácia konečnej splatnosti úveru (84 mesiacov po poskytnutí úveru) nijakým spôsobom neurčuje presne a určite dohodu strán o presnom čase poskytnutia úveru, a tým ani dobu trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru. Veriteľ nie je viazaný žiadnym konkrétnym časom, kedy musí splniť svoju zmluvnú povinnosť poskytnúť úver, ad absurdum sa tak môže stať aj so značným časovým odstupom po uzavretí úverovej zmluvy. Spotrebiteľ je teda nielen v okamihu uzatvorenia zmluvy, ako aj v neurčenom časovom úseku po nej, v právnej neistote nielen o tom, kedy úver obdrží, a napokon aj o tom, kedy potom bude jeho konečná splatnosť, takáto zmluvná úprava je preto neurčitá a v neprospech spotrebiteľa.

30. Vzhľadom na nesprávne a netransparentné uvedenie údajov o RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch) ako aj doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch), súd považoval úver poskytnutý žalovaným žalobkyni za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch).

31. Súd zároveň dáva do pozornosti časť výroku rozsudku Európskeho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého „článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Súd je toho názoru, že obsah zmluvy s poukazom na sporný čas poskytnutia úveru neumožňuje spotrebiteľovi v čase uzatvorenia zmluvy určiť trvanie zmluvy a konečnú splatnosť úveru a z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu neuvedenia presnej hodnoty RPMN spotrebiteľ nevie dostatočne posúdiť rozsah svojho záväzku. Uplatnenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti je preto plne v súlade so zákonom aj za použitia jeho eurokonformného výkladu, na ktorý sa odvoláva žalovaný.

32. Keďže sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, bola žalobkyňa povinná vrátiť žalobcovi len sumu jej poskytnutého úveru, t.j. 3 000 EUR. Žalobkyňa tvrdila, že uhradila žalovanému spolu sumu vo výške 5.861,35 EUR, čo žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval. Žalobkyňa predložila ako dôkaz o realizovaných úhradách poštovú poukážku, z ktorých mal súd za preukázané, že žalobkyňa aj po splatení sumy 3000 EUR pokračovala v splácaní úveru. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, splátky poukazované žalobkyňou žalovanému po splatení sumy 3 000 EUR, predstavujú bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobkyni vydať. V prípade použitia fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, ide o obdobnú situáciu, ako keby bola zmluva v tejto časti neplatná, preto čo sa týka konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, sa súd prikláňa k právnomu názoru, že na bezdôvodné obohatenie je v tomto prípade potrebné nazerať ako na bezdôvodné obohatenie získané z neplatného právneho úkonu.

33. Žalovaný vzniesol počas konania námietku premlčania, preto sa súd zaoberal otázkou či nárok žalobkyne uplatnený v konaní titulom bezdôvodného obohatenia nie je čo i len čiastočne premlčaný. Žalovaný namietal, že žalobkyňa neuplatnila svoj nárok v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, pričom uviedol, že tá žalobkyni začala plynúť momentom splatenia istiny úveru 3000 EUR, k čomu došlo uhradením splátky dňa 22.07.2014, teda po dátume 22.07.2016 je nárok žalobkyne premlčaný.

34. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie

obohateného, ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia platí špeciálna úprava v ust. § 107 Občianskeho zákonníka. V prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, a to dvojročná a v odseku druhom objektívna premlčacia doba, a to trojročná, resp. v prípade preukázania úmyslu desaťročná. Obidve tieto doby sú na sebe nezávislé a ich vzájomný vzťah je taký, že keď uplynie ktorákoľvek z nich, právo sa premlčí a ak je vznesená námietka premlčania, nemožno premlčané právo oprávnenému priznať. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže k momentu skutočnej vedomosti oprávneného, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo a je nezávislá od akejkoľvek subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení.

35. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr (rozsudok NS SR, sp. zn. 3 Cdo 145/2004, obdobne III. ÚS 413/2013). Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (porovnaj rozsudok NS ČR sp.zn. 21 Cdo 3433/2008 a sp.zn. 21 Cdo 3434/2008).

36. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 10Co/6/2018, v ktorom dal odvolací súd do pozornosti zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove k výkladu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> v otázke či čas, kedy sa oprávnená osoba dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia zahŕňa aj stav, kedy sa oprávnená osoba mala alebo mohla dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a dôvodu, že má poznať právo. Z právnej vety zjednocujúceho stanoviska oboch kolégií Krajského súdu v Prešove vyplýva, že za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná, nie predpokladaná vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach zakladajúcich bezdôvodné obohatenie a ktoré sú predpokladom uplatnenia práva na súde. Čas, kedy spotrebiteľ plní je významný na účely objektívnej premlčacej doby (od kedy k bezdôvodnému obohateniu „došlo“) a nemožno ho podľa tohto zjednocujúceho stanoviska spájať so začiatkom subjektívnej premlčacej doby len s poukazom na povinnosť poznať právo. Každý, teda aj spotrebiteľ je povinný poznať právo, no žiaden spotrebiteľ nemá povinnosť vedieť právo aj aplikovať. Ďalej súd v predmetnom rozhodnutí podotkol, že ide o subjektívnu lehotu, ktorá má takýto názov preto, že pri zvažovaní začiatku jej plynutia treba vždy počítat' aj so subjektívnym faktorom, teda s možnosťami a konkrétnymi okolnosťami viažucimi sa na toho, kto si práva v tejto lehote uplatňuje, tak ako to vyplýva z uplatnených nárokov.

37. Zároveň platí, že žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania, zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že sa žalobkyňa domáha svojho nároku po uplynutí 2-ročnej premlčacej doby. K dôkaznému bremenu v prípade vznesenia námietky premlčania sa vyjadril NS ČR v rozsudku sp.zn. 32 Odo 204/2005 v tom zmysle, že ak zaťažuje dôkazné bremeno účastníka, ktorému je existencia skutočnosti, o ktorej tvrdí, že nastala, na prospech, potom v prípade námietky premlčania nesie tiež tento účastník dôkazné bremeno o skutočnostiach, s ktorými zákon spája začiatok a beh premlčacej doby.

38. Žalovaný nijako nepreukázal, že žalobkyňa mala v okamihu vrátenia sumy požičaných peňažných prostriedkov skutočnú (nie predpokladanú) vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, a preto neunesol v tomto smere dôkazné bremeno. Podľa názoru súdu nemožno automaticky predpokladať, že by žalobkyňa mala vedomosť o tom, že po uhradení sumy istiny, hradením ďalších splátok úveru vnikalo na starne žalovaného bezdôvodné obohatenie. Nie je možné len predpokladať, že žalobkyňa mohla mať resp. mala mať pri vynaložení potrebnej starostlivosti vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Požiadavku skutočnej a nie len predpokladanej vedomosti súd považuje za v rozhodovacej praxi súdov za ustálenú. Podľa rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp.zn. 8Co/256/2013 pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného

obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvedel o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť skutočná a nielen predpokladaná, pričom nie je rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Subjektívna premlčacia doba u práva na vydanie plnenia z neplatnej zmluvy potom začína plynúť odo dňa, kedy účastník zmluvy zistil jej neplatnosť. Pre začatie plynutia subjektívnej doby je preto relevantná vedomosť o skutočnostiach spôsobujúcich neplatnosť zmluvy a vznik bezdôvodného obohatenia.

39. Žalovaný poukázal na podporu svojej argumentácie na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011, podľa ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.

40. Súd je toho názoru, že je potrebné rozlišovať medzi jednotlivými skutkovými podstatami bezdôvodného obohatenia, pričom súd má vždy povinnosť zaoberať sa individuálnymi okolnosťami každého prípadu. Aj zdanlivo malá odlišnosť vecí môže v konečnom dôsledku znamenať, že závery určitého rozhodnutia nemožno úplne na v určitom smere obdobný prípad aplikovať. Podľa názoru súdu skutočná vedomosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu tak, ako ju má namysli ust. § 107 Občianskeho zákonníka znamená vedomosť o tom, že určitá osoba disponuje majetkovou hodnotou, na ktorú nemá právny nárok. Teda oprávnený si musí byť skutočne vedomý toho že „určitá osoba má niečo, čo by nemala mať“. Zároveň platí, že oprávnený nemusí tento svoj nárok vedieť právne kvalifikovať v tom zmysle, že ide o nárok na bezdôvodné obohatenie. Nemožno však zjednodušene použiť právne závery plynúce z rozhodnutia, na ktoré poukázal žalovaný tým spôsobom, že ak žalobkyňa mala vedomosť o všetkých skutkových okolnostiach (o obsahu zmluvy a o tom ako úver splácala) automatiky po vrátení sumy jej požičaných peňažných prostriedkov, vedela pri prvej splátke nad rámec tejto sumy o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohacuje. Zo skutočnosti, že aj po splatení požičanej sumy peňazí, žalobkyňa naďalej splátky hradila, je naopak zrejmé, že nevedela, že žalovaný na uvedené splátky už nemá právny nárok, a teda nevedela o vznikajúcom bezdôvodnom obohatení. Bolo by absurdné vychádzať z toho, že túto vedomosť v tom čase mala a napriek tomu v platení splátok, na ktoré žalovaný nemá nárok, pokračovala a naďalej sa správala tak, ako keby išlo o riadne uzavretú zmluvu o úvere. Až momentom, keď sa k žalobkyni dostala informácia o fikcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, nadobudla vedomosť, že platila žalovanému niečo na čo nemá nárok, teda že sa na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatil. Súd je presvedčený, že aj keď žalobkyňa mala k dispozícii znenie zmluvy a vedela ako a kedy uhrádzala jednotlivé splátky úveru, nemožno uzavrieť, že mala skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Pretože tá sa podľa názoru súdu môže spájať až s momentom nadobudnutia vedomosti o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Nie je rozhodujúce či žalobkyňa svoj nárok vedela posúdiť v tom smere, že je to nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Avšak je rozhodujúce či skutočne vedela, že žalovaný nemá nárok na časť splátok úveru a túto vedomosť mohla nadobudnúť, až keď sa dozvedela o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej poskytnutého úveru. V konaní sa nepreukázalo, že by o tejto skutočnosti mala vedomosť skôr, než sa poradila s právnym zástupcom, čo bolo krátko pred podaním žaloby na súd (žaloba bola podaná 04.05.2018), a to v čase udelenia plnej moci právnemu zástupcovi, k čomu došlo dňa 04.04.2018. Teda, aby jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba, musela mať vedomosť o uplatnení sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, inak nemohla mať ani skutočnú vedomosť o tom, že žalovaný nemá nárok na splátky prevyšujúce sumu 3000 EUR, teda vedomosť o jeho bezdôvodnom obohatení. Ak by sme bez ďalšieho prijali záver, že vedomosť žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spadá pod právnu kvalifikáciu nároku ako bezdôvodného obohatenia, nebolo by to súladné s požiadavkou skutočnej a nie prezumovanej vedomosti oprávneného o vzniku bezdôvodného obohatenia. Zároveň by to bolo v rozpore so samotnou podstatou subjektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok plynutia sa má odvíjať výlučne od subjektívnej vedomosti oprávneného. Prijatím argumentácie žalovaného by nastal stav, že žalobkyňa síce reálne nevedela, že žalovaný na predmetné splátky nárok nemá, ale aj tak by jej subjektívna doba plynula. Nie je preto správne argumentovať predmetným rozhodnutím NS SR tak, ako to činí žalovaný ani opierať sa v tomto prípade o zásadu „neznalosť práva neospravedlňuje“ alebo o zásadu „právo praje

bdelým“. Pretože pri ich aplikácii, tak ako sa snaží predostrieť žalovaný, by súd nevychádzal zo skutočnej vedomosti žalobkyne, ale len z predpokladanej vedomosti, čo by nebolo súladné ani s vyššie uvedenou judikatúrou ani so samotným zmyslom zákonnej úpravy subjektívnej premlčacej doby.

41. Bez vedomosti o uplatnení sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti nie je podľa súdu možné mať skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, je nevyhnuté skúmať subjektívny moment, kedy došlo k vedomosti oprávneného o vzniku bezdôvodného obohatenia. Nemožno automaticky vychádzať z toho, že žalobkyňa vedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného momentom splatenia istiny úveru, s poukazom na to, že jej boli známe všetky skutkové okolnosti, keď poznala obsah úverovej zmluvy a tiež ako realizovala splátky úveru. Znalosť týchto skutkových okolností podľa názoru súdu v tomto prípade sama o sebe nepostačuje na vznik skutočnej vedomosti žalobkyne o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Opačný záver by popieral zmysel subjektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok plynutia sa musí skúmať vždy podľa okolností konkrétneho prípadu a nie paušálne. Posúdenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej spôsobom prezentovaný žalovaným podľa názoru súdu nemá oporu v zákone.

42. Súd sa zaoberal aj otázkou, či nie je nárok žalobkyne premlčaný z dôvodu uplynutia 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z dokladov o úhrade splátok predložených žalobkyňou mal súd za preukázané, že od 04.05.2015, t.j. v období nie staršom ako 3 roky pred podaním žaloby, žalobkyňa uhradila žalovanému spolu vo výške 2 205,15 EUR, t.j. sumu vyššiu ako si v tomto konaní žalobkyňa uplatňuje. Súd zároveň poukazuje na to, že žalovaný výšku a dátumy úhrad jednotlivých splátok nijako nerozporoval. Súd tak dospel k jednoznačnému záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v celom rozsahu nedôvodná a žalobkyňa uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde pred uplynutím 3-ročnej objektívnej, ako aj 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, keďže sa nepreukázalo, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela skôr ako pred dňom 04.04.2018.

43. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

44. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov (účinného od 01.02.2013), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. Žalovaný je v omeškani s plnením peňažného dlhu, preto súd prisúdil žalobkyni aj požadovaný úrok z omeškania, a to vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 136,21 EUR od 24.04.2018 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúci po dni splatnosti, ktorý bol uvedený v predsporovej výzve zo dňa 18.04.2018. Pri určení výšky úrokov z omeškania vychádzal súd zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu omeškania žalovaného s dlžnou sumou predstavovala 0,00 % ročne. Po pripočítaní 5 percentuálnych bodov, žalobkyni vznikol nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne.

47. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Malacky, písomne, dvojmo.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č . 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok).